

Arvoitus ratkesi

Samana kun avasin äsken television katsoakseni, mitä siellä on tarjolla, pääsin mukaan haastattelutilanteeseen. Tutkija ja professori Hannu Ylönen oli tullut kertomaan metsämyyrästä, johon hänen tutkimuksensa ovat kohdistuneet jo muutaman kymmenen vuoden ajan. Heti aluksi hän oikaisi käsityksiämme myyrästä. Katsottavaksemme ilmestyi kaksi kuvaa: metsämyyrä ja könsikäs. Viimeksi mainittu ei olekaan myyräsukua, vaan siilin sukulainen, ja juuri sen tekosia ovat nurmikolle ilmestyvät keot. Samalla kun näimme videon, jossa esiteltiin muutama myyrälaji, tutkija kertoi metsämyyrästä. Hän kehui sen kaunista punaruskeaa turkkia ja nappisilmiä. Siinä hetkessä mieleeni palautui mieltäni askarruttanut kohtaaminen muutama vuosi sitten.

Olin tullut edellisen päivän iltana kesämökille. Aamulla lähdin kiertelemään ja tarkastamaan niin sanotusti tiluksia. Olin jo avannut saunan verannan oven ja kiinnittämässä koukkua hakaan, kun huomasin muutaman metrin päässä liikettä. Jäin seisomaan paikoilleni. Myrskyn kaatama kuusi oli sahattu pölkyiksi ja ne oli ladottu kahden puun väliin lisäkäsittelyä odottamaan. Olin lähes varma että näkemäni liikkeen aiheuttaja oli tullut pinon alta ja vilahtanut ohitseni.

Olin oikeassa. Nyt eläin tuli saunan alta ja pinkaisi takaisin pinon alle. Seisoin liikkumatta ja odotin sen seuraavaa liikettä. Ja se tuli esiin, pysähtyi polulle aivan kuin esittäytymään ja meni takaisin saunan alle. Ehdin huomata jotakin merkillistä. Tuo pienen pieni eläin kantoi jotakin suussaan. Kun sama tapahtui uudelleen, ymmärsin mitä oli tekeillä. Sillä oli pesä puupinon alla ja nyt se oli havainnut parhaaksi siirtää poikasensa uuteen paikkaan. Mikä näytös!

Siirto-operaatio kesti sen verran kauan että ehdin huomata emon tuntomerkkejä. Turkki oli ruskea ja häntä lyhyempi kuin hiirellä. Kokemuksesta tiesin ettei se ollut mikään ennen näkemäni eläin. Vesimyyrän olin tavannut monta kesää sitten. Se oli asettunut laudan pätkälle joka vei ojan yli. Muistan jutelleeni sille omia sen hetkisiä juttujani. Samoin olin nähnyt läheltä metsähiiren, joka oli tullut sisälle mökkiin ja löytänyt vesirinkilän palasen. Sitä se söi kaikessa rauhassa, kun puhdistin kanttarellisaalistani. Päästäinen taas asuu mökin lähellä kasvaneen koivun juurakossa.

Nyt tutkija selvitti arvoituksen. Uusi tuttavuuteni oli metsämyyrä!

Haastattelun kestäessä selvisi että metsämyyrä voi olla parhaina vuosina 300 miljoonaa yksilöä täällä Suomessa. Ei siis voi puhua mistään harvinaisesta eläimestä. Ja kuitenkin voi käydä niin ettei sitä saa nähdä koskaan.

Sain olla yksi onnekkaita!

